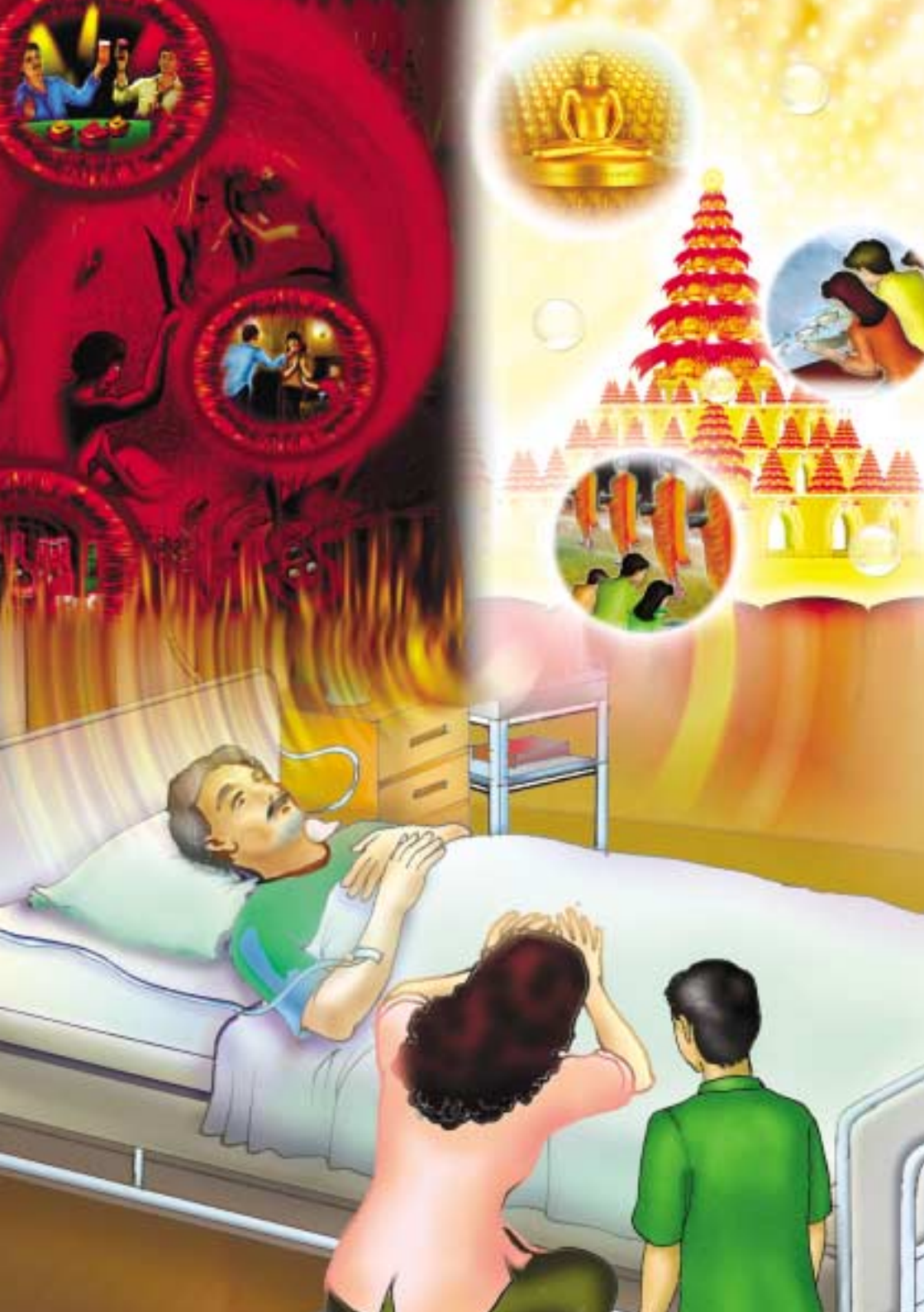

เอื้ออกสุดท้ายของชีวิต (๒)

นรชนผู้มีอันจะต้องตายเป็นสภาพ ระลึกถึงความดีที่
คนได้ทำแล้วนี้ ย่อมตั้งอยู่ในอริยธรรมในปัจจุบันนี้เอง บัณฑิต
ทั้งหลายย่อมสรรเสริญนรชนนั้น นรชนนั้นละโลกนี้ไปแล้ว
ย่อมบันเทิงในสุคติโลกสวรรค์

เลือกสุดท้ายของชีวิต (๒)

๓๕

ธรรมดาของชีวิตมีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ชีวิตหลังความตายเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวสำหรับผู้ที่ยังไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจ ไม่ได้สั่งสมบุญไว้ แต่เป็นเรื่องปกติธรรมดาของผู้มีบุญที่ได้สั่งสมไว้อย่างดีแล้ว เพราะการตายเป็นเพียงการเปลี่ยนภพภูมิใหม่เท่านั้นเอง ผู้เป็นบัณฑิตนักปราชญ์เห็นว่าการเกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใช่เป็นเรื่องที่เลวร้ายอย่างที่คนส่วนใหญ่มักจะทุกข์อกทุกข์ใจกัน การปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระรัตนตรัยซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกภายใน เป็นทางรอดและเป็นการเพิ่มเติมความมั่นใจ ในการเดินทางไปสู่สัมปรายภพอย่างปลอดภัย เพราะพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งอันอบอุ่นอันเกษมที่จะนำเราไปสู่สุคติภูมิอย่างแน่นอน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ปัตถกัมมสูตร ว่า

“นรชนผู้มีอันจะต้องตายเป็นสภาพ ระลึกถึงความดีที่ตนได้ทำแล้วนี้ ย่อมตั้งอยู่ในอริยธรรมในปัจจุบันนี้เอง บัณฑิตทั้งหลายย่อมสรรเสริญนรชนนั้น นรชนนั้นละโลกนี้ไปแล้ว ย่อมบันเทิงในสุคติโลกสวรรค์”

ก่อนที่จะเราจะหลับตาลาโลก กายมนุษย์ละเอียดจะถอดออกจากร่าง เป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดช่วงหนึ่งในชีวิตของเรา เพราะเป็นเหมือนการเลือกเส้นทางชีวิตใหม่และสรุปชีวิตว่า

เฮือกสุดท้ายของชีวิต (๒)

๔๐

เกิดมาในภพชาตินี้เป็นบุคคลผู้ประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงหรือไม่ คึกซิงภพงบุคคลชีวิต จะเปิดบัญชีบุญหรือบัญชีบาปก็อยู่ตรงนี้แหละ เมื่อครั้งที่แล้วหลวงพ่อดีเล่าลักษณะประเภทของคนทีใกล้ตาย เมื่อละสังขารแล้วจะไปทีไหน ลักษณะอารมณ์ และนิมิตทีปรากฏขึ้นก่อนตายเป็นอย่างไรบ้าง ตั้งแต่กรรมารมณกรรมนิมิต และคตินิมิต อารมณทั้ง ๓ อย่างนี้จะเกิดแก่สรรพสัตว์ทุกรูปทุกนาม ไม่มียกเว้นว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์เดียรัจฉาน อันนี้เป็นเรื่องของจิตซึ่งมีการเกิดดับเร็วมาก ยกเว้นบางคนทีไม่รู้ว่าตัวเองตาย จึงกลายเป็นสัมภเวสีทีล่องลอยไปมาหาทีเกิดแต่อย่างไรก็ตามถ้านึกถึงบุญได้ บุญก็นำไปสู่คติ หากบาปอกุศลตามมาทัน ก็ต้องถูกยมทูตพาเอาตัวไปให้พญายมราชตัดสินคติความ

*ครั้งนี้ หลวงพ่อดีตัวอย่างของคนก่อนตายมาเล่าสู่ทุกท่านให้ได้ศึกษากันเช่นเคย เรื่องมีอยู่ว่า มีภิกษุรูปหนึ่งปรากฏนามในพระศาสนาว่า พระโสณเถระ ท่านเป็นพระทีใฝ่ในการศึกษาพระธรรมมาก อีกทั้งการปฏิบัติก็ไม่ย่อหย่อน มีปกติบำเพ็ญสมณธรรมอยู่เป็นประจำทีเชิงเขาโสณคิริบรรพต ส่วนบิดาของท่านมีอาชีพเป็นพรานไพร่ท่องเที่ยวไปในป่าพร้อม

*โลกทีปนี (พระพรหมโมลี)

เลือกสุดท้ายของชีวิต (๒)

๔๑

กับฝูงสุนัข เพื่อล่าเนื้อมาขายเลี้ยงชีพ พระโสณะผู้เป็นพระลูกชาย ก็คอยห้ามปรามผู้เป็นบิดาอยู่เสมอ แต่พรานเฒ่าก็ไม่เชื่อฟัง ยังเข้าป่าไปล่าเนื้ออยู่เนืองนิตย์ เมื่อชราภาพลง ร่างกายอ่อนแอเข้าป่าไม่ไหวแล้ว พระลูกชายมีจิตเอ็นดูกรุณาต่อโยมพ่อ จึงแนะนำให้โยมพ่อบวชจะได้บุญกุศลไว้บ้าง พ่อเฒ่าไม่มีศรัทธากับออกปฏิเสธไป อ้างโน่นอ้างนี่เพื่อบ่ายเบี่ยงตลอดมา

พระเถระเจ้าพยายามหาโอกาสเหมาะๆ ที่จะชวนโยมพ่อบวชให้ได้ เพราะรู้ว่าโยมพ่อจะต้องตายภายในไม่กี่วัน ฝ่ายโยมพ่อผู้แก่ชราก็ยังชะล่าใจ ไม่รู้ว่าพญามัจจุรากำลังมาเยือนอยู่ประตูบ้านแล้ว เมื่อเห็นพระลูกชายมาชักชวนแกมอ้อนวอนก็ใจอ่อน ในที่สุดจึงยอมบวช แต่ขอบวชเป็นเพียงสามเณร พระเถระก็สอนให้รักษาศีล ๑๐ และให้หมั่นเจริญพุทธานุสติ

ครั้นสามเณรเฒ่าบวชได้เพียงวันเดียว ก็เกิดอาพาธหนักใกล้ตาย นอนบนเตียงไม่อาจลุกขึ้นได้ ในขณะที่กำลังจะสิ้นลมนั้น พลันนิมิตอกุศลก็มาปรากฏก่อน คือ ได้เห็นสุนัขตัวใหญ่ๆ วิ่งออกมาจากเชิงเขา แล้วเข้ามาแวดล้อมตัว แสดงอาการเหมือนจะกัดกินเนื้อหนังมังสา สามเณรเฒ่าเห็นเช่นนั้นก็สะดุ้งตกใจกลัว ใจสั่นร้องลั่นโวยวายขึ้นมา เรียกพระลูกชายให้เข้ามาช่วยห้ามสุนัข พระเถระรีบเข้าประคอง เห็นสามเณรเฒ่ากำลังนอนหลับตากระสับกระส่ายทรมนทรมายอยู่ ก็ได้ถามว่าสิ่งที่

เรื่องสุดท้ายของชีวิต (๒)

๔๒

เห็นนั้นเป็นอย่างไร สามเณรเผ่าก็เล่าให้ฟังว่า “พ่อเห็นฝูงสุนัขพากันวิ่งเข้าไปไล่ ล้วนแต่ดุร้ายแยกเขี้ยวจะกัดกินพ่อ ลูกช่วยขับไล่มันไปให้พ้นที”

เนื่องจากสามเณรเผ่าเห็นดเห็น้อยเมื่อยล้ามาก ประกอบกับเห็นนิมิตที่หวาดกลัวมาปรากฏ จึงสลับไปไม่ได้สติ ลมหายใจเริ่มรวบรินลงไปทุกที พระโสณเถระรู้ด้วยปัญญาวาปีดาของท่านจะต้องไปเกิดในนรกเป็นแน่แท้ จึงเห็นนิมิตที่น่าหวาดกลัวเช่นนั้น ท่านคิดหาวิธีการเพื่อช่วยบิดาให้พ้นจากอบาย จึงเอาฝ่ามือไปอังที่จมูก รู้ว่าบิดายังไม่ตาย เพียงแต่สลับไปเท่านั้น ท่านลุกเดินออกไปข้างนอก ลังสามเณรลูกศิษย์ให้ไปเก็บดอกไม้มาทำเครื่องสักการบูชาที่ลานพระเจดีย์ศรีมหาโพธิ์ จากนั้นก็ให้ช่วยหามเตียงของสามเณรผู้บิดาไปที่ลานพระเจดีย์

เมื่อสามเณรเผ่าได้สติลืมตาขึ้น พระเถระจึงชี้ให้ดูดอกไม้ นานาพันธุ์ ซึ่งมีสีล้วนสวยสดงดงามที่ใกล้พระเจดีย์ศรีมหาโพธิ์ จากนั้นก็สอนว่า “ขอให้พ่อทำจิตให้เลื่อมใสในพระรัตนตรัย ดอกไม้ต่างๆ เหล่านี้ ลูกขอมอบให้พ่อ เพื่อให้พ่อได้สักการบูชาพระเจดีย์ ขอให้พ่อส่งใจไปถึงดอกไม้เหล่านี้ ถ้าพ่อเข้าใจและทำตามได้ ก็ให้พยักหน้าด้วย”

ครั้นเห็นบิดาพยักหน้ารับรู้ ก็รู้สึกดีใจ จึงกล่าวสอนบิดา

เลือกสุดท้ายของชีวิต (๒)

๔๓

ให้ใจอยู่ในบุญ ให้ส่งใจไปอยู่กับพระรัตนตรัย พร้อมกับบอกว่า จะพากล่าวคำบูชาพระเจดีย์ ขอให้พ่อได้กล่าวตามในใจด้วยจิตที่เลื่อมใส แล้วพระเถระได้กล่าวนำต่างๆ ว่า “ภควา ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ออญ ปุชา เครื่องสักการบูชาอันเป็นทุกตบธรรมการเหล่านี้ ข้าพระองค์ขอน้อมถวายอุทิศแด่พระพุทธองค์ ข้าพระองค์ขอน้อมถวายทำสักการบูชาแด่พระธรรมเจ้า และพระสงฆ์เจ้า ด้วยอานิสงส์แห่งการทำสักการบูชาพระรัตนตรัยซึ่งมีคุณอันไม่มีประมาณนี้ จงสำเร็จประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าได้ประโยชน์ ได้ความสุข ได้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์และพระนิพพาน”

สามเณรบิดาประนมมือ ว่าตามถ้อยคำที่พระเถระผู้เป็นลูกชายสอนอยู่ในใจเพราะป่วยหนักถึงขนาดเอ่ยปากพูดไม่ได้แล้ว แต่ในใจเลื่อมใสชุ่มชื้น ใบหน้ามีน้ำมีนวล เปล่งปลั่งมีเลือดฝาดขึ้นมาทีเดียว เมื่อบูชาเสร็จก็หลับตาลง ขณะนั้นนิมิตข้างฝ่ายกุศลก็พลันบังเกิดขึ้น บันดาลให้สามเณรเฝ้าเห็นเป็นทิพย์วิมานพร้อมทั้งสวนนันทวันและสวนมิสกวันในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ครั้นภาพนั้นเลือนหายไป ภาพใหม่ก็ปรากฏมาอีก เป็นภาพของชาวสวรรค์มีเหล่าเทพอัปสรมาแวดล้อมมากมาย

สามเณรเฝ้าเห็นแล้วก็ขอบใจจึงมีแรงพูด บอกกับ

เลือกสุดท้ายของชีวิต (๒)

๔๔

พระเถระผู้เป็นบุตรว่า “ท่านได้โปรดกรุณาพ่อ พ่อได้เห็นแล้ว” พระเถระก็ถามว่า “พ่อได้เห็นนิมิตอะไรหรือ ภาพที่เห็นเป็นอย่างไร” สามเณรบิดาบอกว่า “เห็นเหล่าเทพอัปสรมา แวดล้อมต้อนรับเต็มไปหมด ขอท่านจงหลีกทางให้พวกเขา หน่อยเถอะ อย่าให้เขาต้องเข้าใกล้ตัวท่านผู้เป็นสมณะ” พระโสดาเถระก็รู้แจ้งทันทีว่า นิมิตข้างฝ่ายกุศลมีภาพชาวสวรรค์มาปรากฏแล้ว พ่อจะต้องไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์อย่างแน่นอน เมื่อคิดเช่นนี้แล้วก็ดีใจ มองดูบิดาหลับตาลาโลกไปอย่างมีความสุข รู้สึกสบายใจที่ได้ทำหน้าที่ของพระลูกชายอย่างเต็มที่ ดังนั้นเมื่อสามเณรบิดาละสังขารแล้ว ด้วยบุญที่ได้บวชเป็นสามเณร อีกทั้งบุญที่ได้บูชาพระเจดีย์ด้วยจิตที่เลื่อมใส ทำให้ได้ไปเกิดเป็นเทวดาอยู่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

เห็นไหมว่า บั้นปลายของชีวิตซึ่งเป็นเลือกสุดท้ายก่อนหมดลมนั้น เป็นสิ่งที่เราต้องเตรียมตัวให้พร้อมเสมอ ชักซ้อมให้ดี เพื่อพร้อมที่จะเดินทางไกลไปสู่ปรโลก ไปเสวยสุขในสุคติโลกสวรรค์ แต่จะเป็นอย่างนั้นได้ต้องไม่ประมาท ไม่ตระหนี่ หมั่นสั่งสมบุญอยู่เป็นนิตย์ ทำให้คุ้นเหมือนกับกิจวัตรประจำวันของเรา แล้วใจของเราก็จะคุ้นกับบุญ คุ้นกับธรรมะ คุ้นกับความใสความสว่าง ให้สั่งสมบุญให้มากๆ ตายแล้วจะได้ไปสวรรค์เหมือนเรื่องที่หลวงพ่อดำนำมาเล่าให้ฟัง นั่นเป็นหนึ่งในล้านๆ

เฮือกสุดท้ายของชีวิต (๒)

๔๕

ที่เป็นไปได้ เพราะฉะนั้นต้องฝึกให้คุ้นกับความใส อย่าชะล่าใจ
ให้นึกถึงความตายทุกวัน ตื่นขึ้นมามยามเช้าก็ให้นึกถึงว่า วันนี้
เราโชคดีที่มีชีวิตรอดมาได้อีกหนึ่งวัน เราจะต้องทำความดีให้ยิ่งๆ
ขึ้นไป ให้ใจอยู่ในบุญ ใจอยู่ในกลางดวงธรรม กลางองค์พระให้ได้
ตลอดเวลา แล้วเราจะมีสุคติเป็นที่ไป

